

економічним розвитком регіону в Україні треба поділити на три базові елементи:

- державні документи, що забезпечують орієнтування господарюючих суб'єктів, діяльність яких локалізована на території регіону, в умовах очікуваної в майбутньому економічної ситуації;
- державні документи, що забезпечують активне втручання органів влади в процеси розвитку господарюючих суб'єктів;
- законодавчі акти, що регламентують діяльність господарюючих суб'єктів в регіоні.

Висновки. Таким чином, система представлених методів служить основою для вирішення глобальних завдань управління, виходячи з поточних потреб в забезпеченні сталого і збалансованого розвитку регіону.

Література:

1. Дорофійенко В. В. Особливості соціально-економічного розвитку регіонів України / В. В. Дорофійенко, М. В. Макаренко // Вісник Академії митної служби України. Сер. : Державне управління. – 2011. – № 2. – С. 171–177.
2. Єліневський В. Ю. Теоретичні засади розвитку соціально-економічного потенціалу регіону / В. Ю. Єліневський // Вісник Сумського національного аграрного університету. Серія : Економіка і менеджмент. – 2016. – Вип. 1. – С. 140–145.

*Майстро Р. Г.,
Шульга Б. А.*

НЕОБХІДНІСТЬ ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ ЕКОНОМІКИ УКРАЇНИ ЯК ОСНОВИ ЇЇ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ

Постановка проблеми. Перед незалежною Україною, як суверенною державою з 1991 року постало невідкладне завдання розробити і реалізувати самостійну стратегію соціально-економічного розвитку, яка повинна прокласти шлях до її перетворення в розвинену країну постіндустріального типу, здатну забезпечити високий рівень життя населення. Світовий досвід свідчить, що в економічно розвинутих країнах світу вирішальною умовою забезпечення стабільного довгострокового економічного розвитку є інновації. А темпи та напрямки економічного розвитку України на інноваційній основі в значній мірі залежать від ефективності та результативності державного управління.

Виклад основного матеріалу. Стан інноваційної діяльності в Україні залишається стагнаційним та потребує запровадження активних стимулюючих заходів з боку держави.

Адже, якщо в 1992 р. Україна займала 9-е місце в світі за рівнем впровадження інновацій, то на сьогодні держава опустилася нижче 90-го місця в глобальному рейтингу [4], а в рейтингу глобальної конкурентоспроможності, який щорічно готує Всесвітній економічний форум (ВЕФ), Україна в 2017 р. посіла 81 серед 144 країн [1].

Для оцінки конкурентоспроможності економіки кожної з країн використовувалися відкриті статистичні дані, а також результати спеціального опитування декількох тисяч працюючих в цих країнах менеджерів різних компаній. Рейтинг, заснований на Індексі глобальної конкурентоспроможності (GCI) включає 110 показників, розділених на 12 категорій: інститути, інфраструктура, макроекономічне середовище, охорона здоров'я і початкова освіта, вища освіта і професійна підготовка,

ефективність товарного ринку, ефективність ринку праці, розвиток фінансового ринку, технологічна готовність, розмір ринку, розвиток інновацій. Варто відзначити, що Україна піднялася в рейтингу-2017 завдяки поліпшенню таких показників, як макроекономічне середовище та інфраструктура. Також Україна традиційно займає досить високі позиції за такими показниками, як охорона здоров'я, освіта, ринок праці, проте поки здебільшого за рахунок масового охоплення населення і розміру країни, але не за рахунок якості [1].

Однак в рейтингу глобальної конкурентоспроможності є основоположні показники, за якими Україна стабільно, з року в рік, знаходиться на вкрай низькому рівні. А саме: за якістю інституційного середовища (державні інститути), розвиненістю фінансового ринку, а також за інноваційною складовою (недостатнє використання новітніх технологій).

Тьєрі Гейгер, старший менеджер групи з дослідження глобальної конкурентоспроможності ВЕФ, вважає, що низька оцінка такої складової індексу, як державні інститути, не «дозволяє в належній мірі відчутти позитивний ефект від переходу України на другу стадію розвитку - орієнтованих на ефективність економік» [3].

Глобальний індекс інновацій (Global Innovation Index) Корнельського університету, бізнес-школи INSEAD та WIPO дозволяє оцінити здатність країн світу створювати сприятливе середовище для інновацій, а також результат інноваційної діяльності. Індекс складається з 84 субіндексів, згрупованих за наступними напрямками: інститути; людський капітал і дослідження; інфраструктура; розвиненість ринку; розвиненість бізнесу; розвиток технологій і економіки знань; розвиток творчої діяльності.

У Глобальному індексі інновацій-2017 (ГІІ) розглядається вплив заходів стимулювання інновацій на економічне зростання і розвиток. Як країни з високим рівнем доходів, так і країни, що розвиваються намагаються спровокувати зростання за допомогою різних інноваційно-орієнтованих стратегій. Однак не всім країнам вдається однаково успішно нарощувати потенціал в області інновацій [2].

Так, в 2017 р в рейтингу Глобального індексу інновацій Україна зайняла 50-е місце, що на шість позицій вище, ніж в 2016 р. [5].

Аналіз субіндексів Глобального індексу інновацій свідчить про те, що основними недоліками, які заважають інноваційному розвитку України, є недостатня ефективність державного управління і регуляторного контролю, низька якість верховенства права, несприятливе бізнес-середовище, ускладнений режим сплати податків і банкрутства підприємств, недостатня енергоефективність та екологічність виробництва, низькі темпи формування капіталів, недостатній рівень конкуренції на внутрішньому ринку, низький рівень розвитку кластерів [2].

Україна має будувати постіндустріальну економіку. Відповідно єдиний варіант, який пропонує сучасна економічна теорія, – це орієнтація на інновації, залучення інвестицій саме у високотехнологічні, інноваційні сфери розвитку. До докризових темпів економічного зростання Україна зможе повернутись тільки за умов поліпшення демографічної ситуації і значного приросту продуктивності праці. Останнє можливо тільки за рахунок нової хвилі інновацій і модернізації існуючих виробничих потужностей.

Слід зазначити, що без розробки і реалізації на державному рівні інноваційної стратегії розвитку економіки не може бути досягнуто мети – увійти до двадцятки найрозвинутіших країн світу. Адже це завдання може бути вирішено тільки за умов виробництва і експорту конкурентоспроможної високотехнологічної продукції.

Для цього державна політика в інноваційній сфері повинна втілюватися в наступній послідовності:

- розробка та ухвалення державної стратегії інноваційного розвитку економіки України;
- ухвалення на основі вказаної стратегії концепції удосконалення інно-

ваційного законодавства;

- ухвалення нової редакції спеціального закону про інноваційну діяльність, який має комплексно і збалансовано регулювати інноваційну сферу, як необхідну складову сучасного економічного розвитку країни;
- систематизація законодавства про інноваційну і науково-технічну діяльність в Інноваційному кодексі України та його ухвалення Верховною Радою України.

Висновки. Отже, забезпечення нової якості розвитку економіки України, підвищення конкурентоспроможності вітчизняної продукції на внутрішньому і зовнішньому ринках та забезпечення стабільного довгострокового економічного зростання на основі інноваційної моделі розвитку потребують активізації дій держави шляхом удосконалення існуючих інституційно-правового, фінансово-економічного, організаційно-адміністративного та інших механізмів формування та реалізації державної політики.

Література:

1. Всемирный экономический форум: Рейтинг глобальной конкурентоспособности 2017–2018 / [Электронный ресурс]. – Режим доступа : <http://gtmarket.ru/news/2017/09/03/6873>.
2. Глобальный инновационный индекс 2017 г. / [Электронный ресурс]. – Режим доступа : http://www.wipo.int/econ_stat/ru/economics/gii/.
3. Загоруйко Ю. Кому нужна конкурентоспособность / Ю. Загоруйко [Электронный ресурс]. – Режим доступа: http://zn.ua/ECONOMICS/komu_nuzhna_konkurentosposobnost-1126.html.
4. Радыш В. По уровню инноваций Украина опустилась на 90-е место в мире / В. Радыш. [Электронный ресурс]. – Режим доступа: http://www.business.ua/articles/companies/Po_urovnyu_innovaciy_Ukraina.
5. Global innovation index. The local dynamics for innovation [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://www.globalinnovationindex.org/content.aspx?page=gii-full-report>.

*Мельниченко О. А.,
Удовиченко Н. М.*

ДЕРЖАВНЕ РЕГУЛЮВАННЯ ДОХОДІВ НАСЕЛЕННЯ: СУТНІСТЬ І ПРІОРИТЕТНІ НАПРЯМИ ПІДВИЩЕННЯ ЙОГО РЕЗУЛЬТАТИВНОСТІ

Постановка проблеми. Першочерговою задачею населення загалом є максимальне задоволення усе зростаючих потреб, що вбачається проблематичним без адекватного підвищення власних доходів – "сукупності офіційних і тіньових доходів, які населення отримує у грошовій та/чи натуральній формі відповідно до наявних умов і може використати на власний розсуд" [2, с. 138]. Розмір доходів впливає на життя зараз і у майбутньому, оскільки визначає пропорції між поточним споживанням і заощадженням, розмір соціальних виплат (передусім, пенсій), доступність благ як безпосередньо для отримувачів таких доходів, так і для членів їхньої родини. При цьому слід зважати на те, що розмір доходів залежить не лише від "статі, віку, освіти, класової приналежності, старанності, типу населеного пункту та регіону проживання [1, с. 20], а і від державного регулювання економічних і соціальних процесів. Означене, зрештою, й обумовлює актуальність даного дослідження.

Виклад основного матеріалу. Проведені узагальнення публікацій за даною про-